

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 21 AUGUSTI 1904.

N^Ö 47

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Karl Fredrik Piehl. † — S. H. Wikblad. † — Härtigparets af Västergötland besök i Skåne. — En 80-årsdag. — Lifruskammaren i Kungl. slottet i Stockholm. — Brokigt utomlandsnytt. — Svensk sängerska. — Mathilda Langlet. † — Vårt högre armébefäl. — Kvinnlig mästerytt. — Bilder från kriget. — "En varm dag vid Camp Verde" af Ludvig Norman. — Rosa Grünberg. — Oterita. — Nordisk kirurgisk förenings sjet e möte i Göteborg. — Farmaceutmöte. — Skogsmannamöte. — Veckans porträttgalleri. — Vigeland och hans Abel-monument. — Den nya typen för Norrlandslokomotiv.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

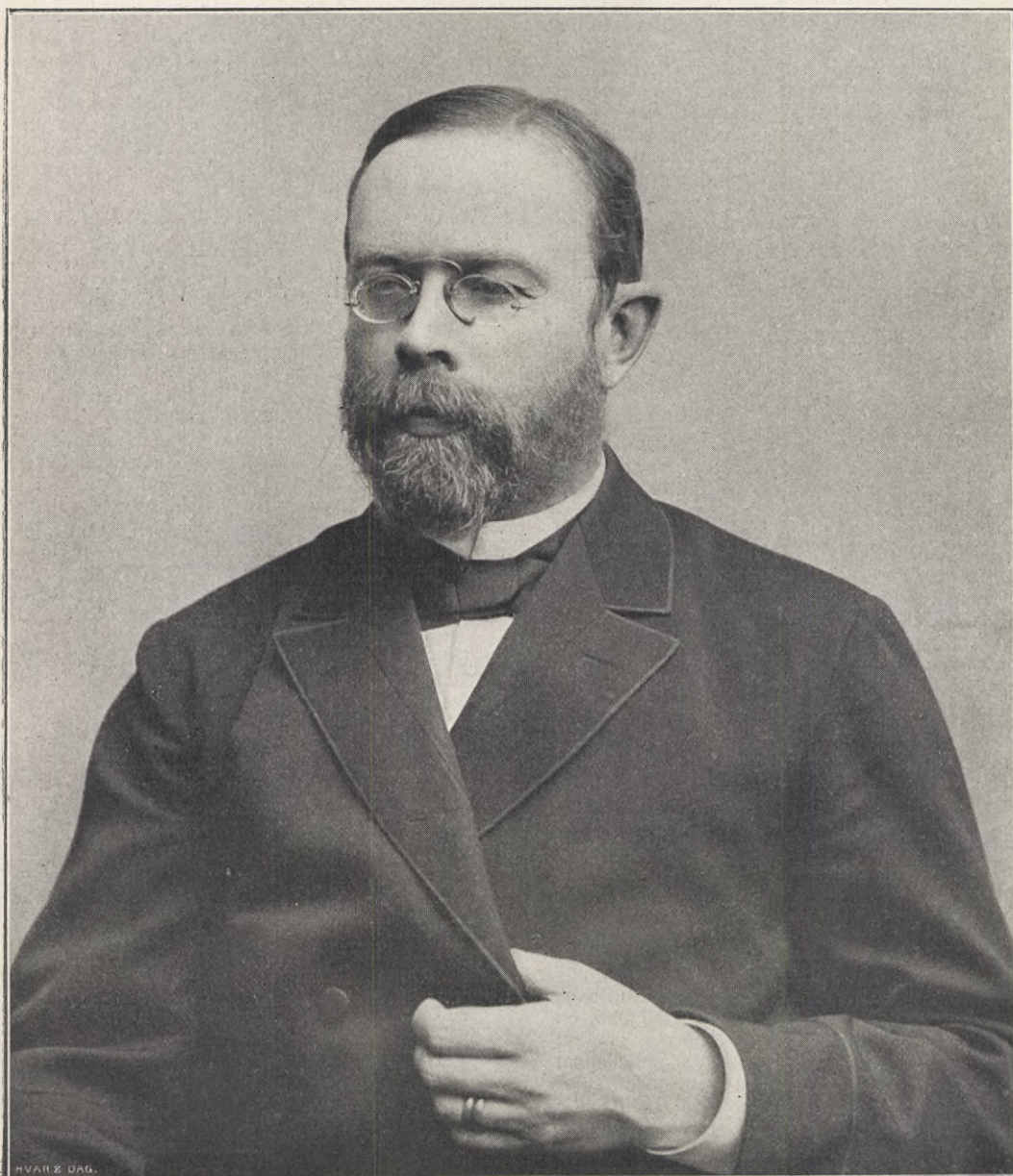

Foto. Larsson, Uppsala.

KARL FREDRIK PIEHL. †
PROFESSOR VID UPPSALA UNIVERSITET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthlm—Gbg.

KARL FREDRIK PIEHL. †

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDAN

Den 9 augusti afled i Sigtuna en af vårt lands mest skarpsinnige och för sitt fack entusiastiske vetenskapsmän, e. o. professor i egyptologi vid Uppsala universitet, fil. d.r. Karl Fredrik Piehl.

P. såg dagens ljus i Stockholm den 30 mars 1853. Föräldrarne voro bagaremästaren Carl Theodor Piehl och Carolina Cecilia Skarstedt. Efter att ha aflagt mogenhetsexamen vid Stockholms gymnasium, blef han 1876 fil. kand. i Uppsala och 1881, efter aflagd licentiatexamen, fil. d.r., hvarvid han erhöi fakultetens pris för förtjänstfull gradualafhandling, behandlande ett egyptologiskt ämne. Han blef senare år docent i egyptiska språket vid Uppsala universitet och utnämndes 1893 till e. o. professor i egyptologi därstädes, sedan Riksdagen beviljat anslag till en e. o. professur i nämnda ämne för Piehl — ett vackert erkännande från statens sida af den redan då europeiskt berömda mannens verksamhet.

I maj 1889 blef P. prefekt för det på hans initiativ grundlagda museet för egyptiska fornsaker i Uppsala, hvilket sedan maj 1895 benämnes Victoriamuseet efter Kronprinsessan, som skänkt stora samlingar dit. Genom anordnande af populära föreläsningar och på annat sätt samlade P. för museets räkning en byggnadsfond af omkring 20,000 kr., och det är att hoppas, att de dyrbara föremålen i framtiden skola få ett dem värdigt hem.

P. har själf en gång berättat, huru han kom att ägna sig uteslutande åt det forskningsfält, hvarpå han vann ett så stort namn.

— Som ung student — yttrade han — kom jag i början på 1870-talet att deltaga i de utgräfningar, som då leddes af nuvarande riksantikvarien Hans Hildebrand. Mitt intresse för arkeologien vaknade, och jag beslöt att ägna den ett grundligt studium, börjande från början.

Jag hann emellertid aldrig längre än till de gamla egyptierna. Där råkade jag fast för lifvet. —

P. var huvudsakligen autodidakt som egyptolog. Endast under några få månader på 1870-talet åtnjöt han utrikes undervisning af andra. Han besökte sommaren 1877 med Sederholms resestipendium Lund och Köpenhamn för studier i därvarande egyptologiska och förhistoriska samlingar samt reste 1878—79 i Frankrike och Italien, hvarvid Louvrens samt Fiumes, Bolognas, Florens', Roms och Neapels egyptologiska samlingar studerades.

Först i november 1882 kom P. till sina drömmars land, Egypten själf, där han vistades till juni 1883 och åter uppehöll sig okt. 1883—mars 1884 med Thuns resestipendium och understöd af statsmedel för studier i Kairo's museer och i öfre Egyptens tämpel och forntidsgrafvar. Juni 1887—maj 1888 uppehöll P. sig, som Letterstedtsk stipendiat, för tredje gången i Faraonernas land, där Nilen befors med dohabije — en seglande flodbåt — till första katarakten, och så väl Fajûm som deltat besöktes.

År 1892 utförde P. med statsunderstöd arbeten i Leidens och Londons egyptologiska museer. Han deltog vidare som Sveriges ombud i flere utländska orientalistkongresser och blef medlem af åtskilliga utländska vetenskapliga sällskap.

Outtröttligt verksam för sin vetenskap, som i hans ögon var den viktigaste af alla, såsom utgörande en grund till både historia och naturvetenskap, religion och filosofi, men därför visst icke föraktande annat slags lärdom, har den originelle, ja i sitt väsen stundom bizarre professorn, hvilken med sin framstående musikaliska begåfning nog var ett stycke artistnatur, så väl utgifvit en mängd vetenskapliga afhandlingar som ett par populära verk. I de förra meddelar han

sina upptäckter och iakttagelser på den egyptiska grammatikens, ordbokens och syllabarets områden, samt framstår i sina "Inscriptions hiéroglyphiques" som den främste kännaren på sin tid af ptoleméer- och romaretidens inskrifter. Han utgaf också sedan 1896 den af honom uppsatta tidskriften "Sphinx, Revue critique embrassant le domaine entier de l'égyptologie", genom hvilken han i viss mån gjorde Sverige till ett centralland för sin vetenskap.

P:s populära verk bestå af "Från Nilens stränder", 1895, och "Bilder från Egypten", 1896, och kunna varmt rekommenderas åt litet hvar, såsom varande lika underhållande som på ett lättfattligt sätt lärrika arbeten. I det senare får man t. ex. en briljant lektion "Om hieroglyfer", så att ingen behöfver sväfa i okunnighet om dessa teckens beskaffenhet och sättet hvarpå man lyckats tyda dem. Det är för resten en svensk, diplomaten och orientalisterna Johan David Åkerblad — f. 1763, död 1819 — "den förste egyptologen", såsom han kallats, hvilken gifvit klaven till hieroglyfernas tydning, i det att han kom till ett nägorlunda riktigt resultat beträffande en del af inskriften på det stora basaltblock, som vid staden Rosette upptäcktes af 1798 års franska expedition till Egypten, och hvilket numera -- "Rosettestenen" — förvaras i British museum i London. Svensken Åkerblads upptäckt har varit epokgörande för egyptologien — och svensken Piehls verksamhet har bragt densamma allt längre framåt.

S. H. WIKBLAD. †

Den 13 aug. afled å Dalarö nära Stockholm presidenten i kammarkollegium Sven Herman Wikblad.

Född i Stockholm d. 7 juli 1841, blef W. student i Uppsala 1860, där han 1863 afl. hofrättsex., utn. 1868 till v. häradsh. och 1873 till sekr. och ombudsman i riksgäldskontoret, hvilket ämbete han innehade tills han d. 12 sept. 1889 kallades att såsom konsultativt statsråd i ministären följa den dittillsvarande ordf. i riksgäldskontoret frih. Åkerhielm, som då blef statsminister. W. var vidare 1875—89 sekr. å statsutskottets riksgäldsfdeln. och 1884—89 i själfva utskottet, var ledamot af skatteregleringskommittén 1880—82 samt af kommittéerna för afgifvande af förslag till ny instruktion för riksdagens revisorer 1884 och till ny bolagslagstiftning 1886—89. Under 1880—89 var W. led. af teaterns pensionsinrätt. styrelse och deltog 1889 i stiftandet af teaterbyggnadskonsortiet. 1876—89 var han ordf. i Musikaliska konstföreningen och blef 1884 ledamot af Musikaliska akademien, i hvars förvaltningsutskott han hade plats 1885—89.

I ministären var W. särdeles nyttig på grund af sin inträngande författningskunskap och sin stora erfarenhet på flere områden. Han blef 1901 Hans Forssells efterträdare som president i kammarkollegium.

I ovanlig grad musikalisk var W. en af stödjepelarna för det musikaliska lifvet i Stockholm.

AFLED DEN 13 AUGUSTI.

HERTIGPARETS AF VÄSTERGÖTLAND BESÖK I SKÅNE.
HOS FRIHERRE OCH FRIHERRINNAN NILS TROLLE.

FRÅN PRINS CARLS OCH PRIN-
SESSAN INGEBORGS BESÖK Å
TROLLENÄS DEN 9—10 AUG. Prins Carl (1), Prinsessan Inge-
borg (2), Prinsessan Louise af Schaumburg-Lippe (3), Prinses-
san Margaretha (4), Prinsessan Märtha (5), Frih. Nils Trolle (6),
Friherrinnan Trolle (7).

Foto. Rahmn, Lund.

Kliché. Bengt Sjöforsparre.

EN 80-ÅRS DAG.

Den 15 augusti fyllde Öfverste Kammarjunkaren, f. d. kom-
mendören i K. Flottans reserv, f. d. Ceremonimästaren vid K. M:ts
Orden, greve Carl Gustaf von Rosen, 80 år.

Greve von Rosen är född i Karlskrona och inträdde
1838 som skeppsgosse å den sjömilitära banan. Blef kadett vid
Karlsberg 1839 och utexaminerades därifrån 1844. Tjänstgjorde i
engelska marinen 47—51 och utnämndes till premierlöjtnant 52.
Erhöll så uppdrag att under inbördeskriget i Nordamerika studera
tornfartygen, åtföljde tvänne monitorer under deras expeditioner och
blef sekond å den första svenska monitorn "John Ericsson" 1865.
Kommendörkapten 1866. Vistades i sjöförvaltningsärenden i Nord-
amerika 67—68 och utnämndes 73 till kab.-kammarh. hos konungen.
I denna egenskap har han varit konungen följaktig på utländska resor.
1866 blef greve v. R. öfverste kammarjunkare och 1890, ceremoni-
mästare vid Kungl. M:ts Orden.

Kliché. Bengt Sjöforsparre.

C. G. von ROSEN.

LIFRUSTKAMMAREN I KUNGL. SLOTTET I STOCKHOLM.

Efter fotografier tagna af HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STOCKHOLM.

Den, som skrifer dessa rader, var för en del år sedan bekant med en ung fransman, boende i Paris alldeles i närheten af det världsberömda Luxembourguseet, hvars moderna konstsamlingar äro så intressanta. En dag föll vårt samtal på museet, och fransmannen instämde naturligtvis i mina lofprisande omdömen. Men så sade han och rodnade lätt:

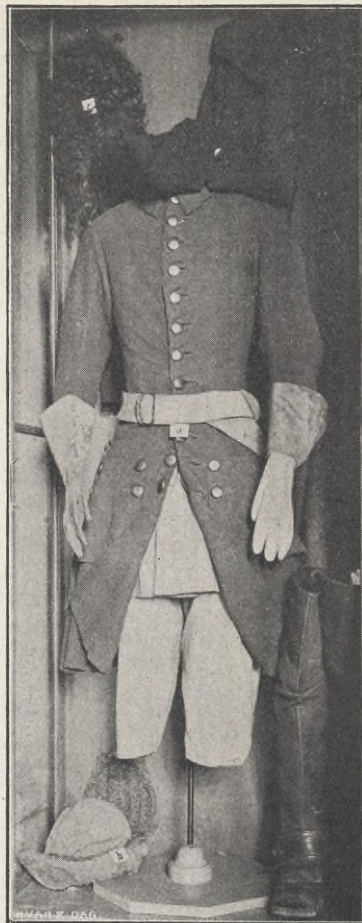
— Ja, kan ni tänka er — det är underligt, men det förhåller sig verkligen på det sättet... Jag känner ju ganska bra till Paris. Och jag har bott här nära Luxembourg i tre år, men jag har ännu icke varit där inne. Många gånger har jag varit på väg dit, men så har jag tänkt: Bah, det är ju så nära; dit kan jag gå när som helst. Och så har det aldrig blifvit af!

Så talade den lille fransmannen, och hans fall var nog typiskt i sitt slag. Hvad man har tillfälle att när som helst taga i betraktande — det bryr man sig icke mycket om. Och det är därför, som en stads egna invånare icke sällan ha mycket sämre reda på stadens sevärdheter, t ex. museerna, än turisterna, hvilka äro på tillfälligt besök på platsen. Ja, den som vill lära känna sin stad skall helst göra några främlingar sällskap, när de studera den samma.

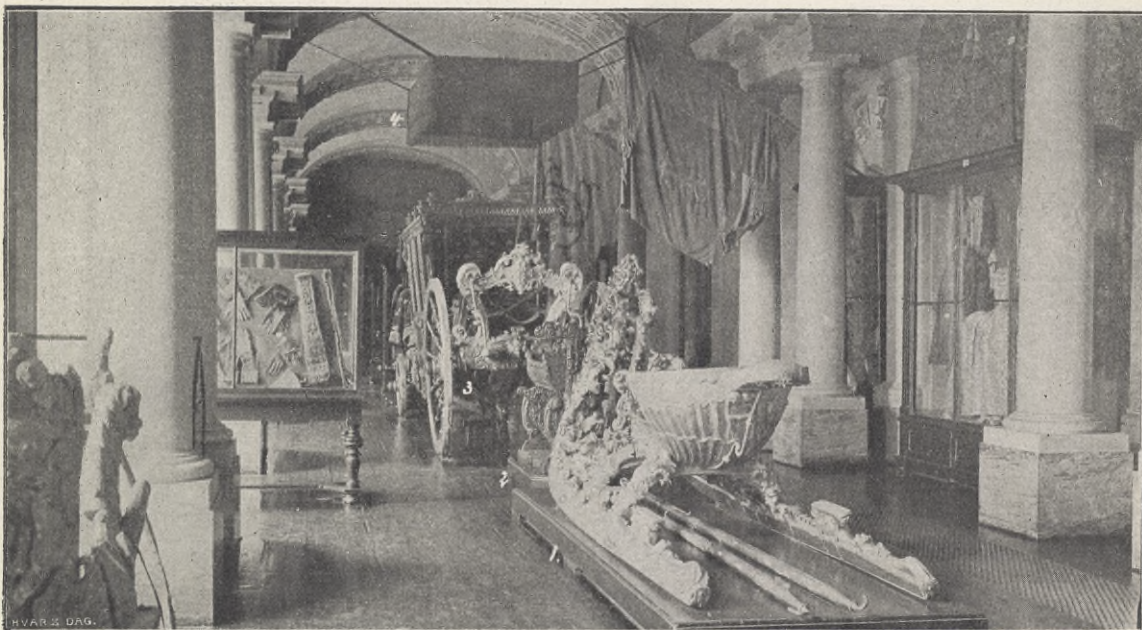
Vi befinna oss ju nu midt i turistsäsongen, och vi kunna ju då gärna begifva oss ut på ett litet ströftåg. Om vi skulle besöka Lifrustkammaren i K. slottet i Stockholm? Förvisso är det endast en bråkdel af stockholmarne, som varit där. De tänka naturligtvis som så: Dit kunna vi komma när som helst... Och därför komma de aldrig dit.

Och dock finnes i Lifrustkammaren mycket att betrakta, som måste verka anslående på hvarje svensk och för öfrigt i kulturhistoriskt afseende är synnerligen intressant. Nedanstående korta skildring i anslutning till de bilder, som man låtit oss taga speciellt för H. 8 D., skall måhända i någon mån klargöra detta.

Lifrustkammaren utgöres hufvudsakligen af de forna k. lifrust- och klädkamrarne, af hvilka den förra inrymde konungarnes vapen, den senare deras dräkter. Rustkammare funnos fordom på alla de k. slotten, men deras innehåll skiftade ständigt, allt efter som vapnen förbrukades eller användes. Först långt fram på 1600-talet fick Lifrustkammaren på

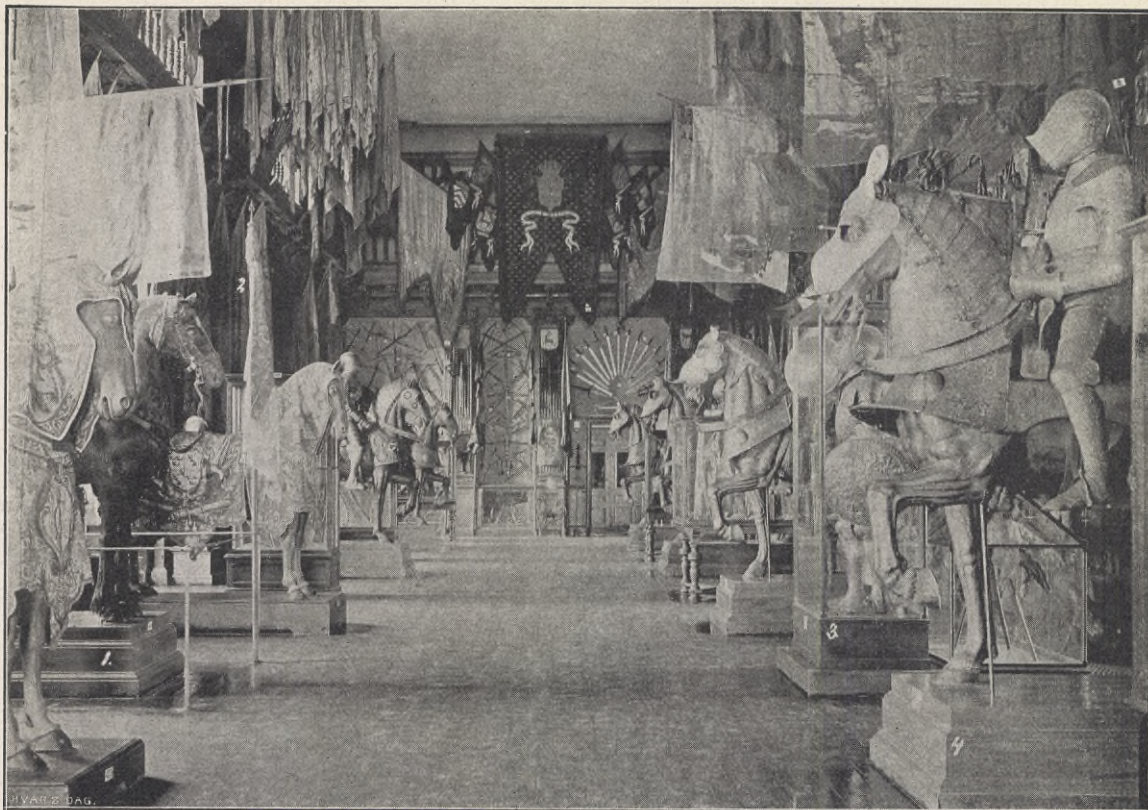

FRÅN LIFRUSTKAMMAREN: ^{1881. Bengt Silfversparre.} CARL XII's FÄLTUNIFORM.

FRÅN LIFRUSTKAMMAREN: 1. GUSTAF III's SLÅDE, en skänk af drottning Maria Theresia. 2. CARL XII's VAGGA, som ännu användes vid kungliga barns dop. 3. GUSTAF III's VAGN, Bourmannia. 4. TRONHIMMEL, använd vid Carl X's kröning i Uppsala domkyrka.

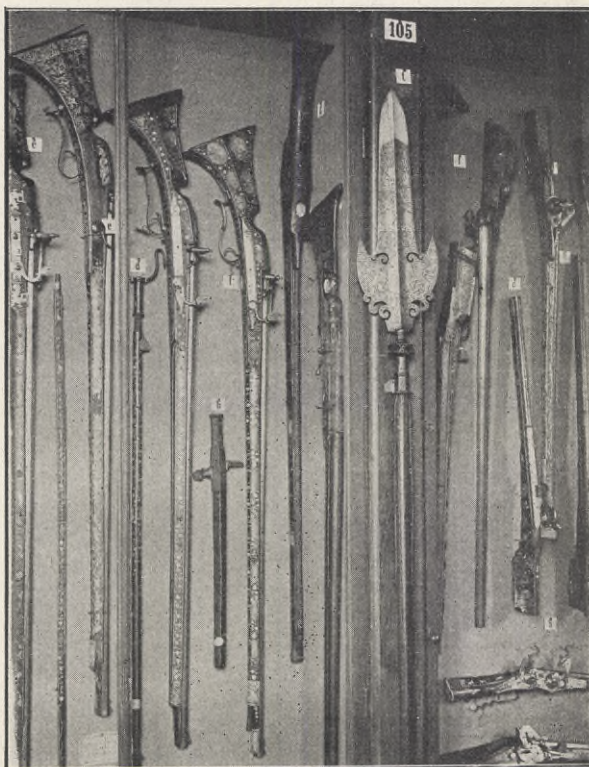
Kilchä: Kon. A.-B. Bengt Silfversparre Skåm—Öbg

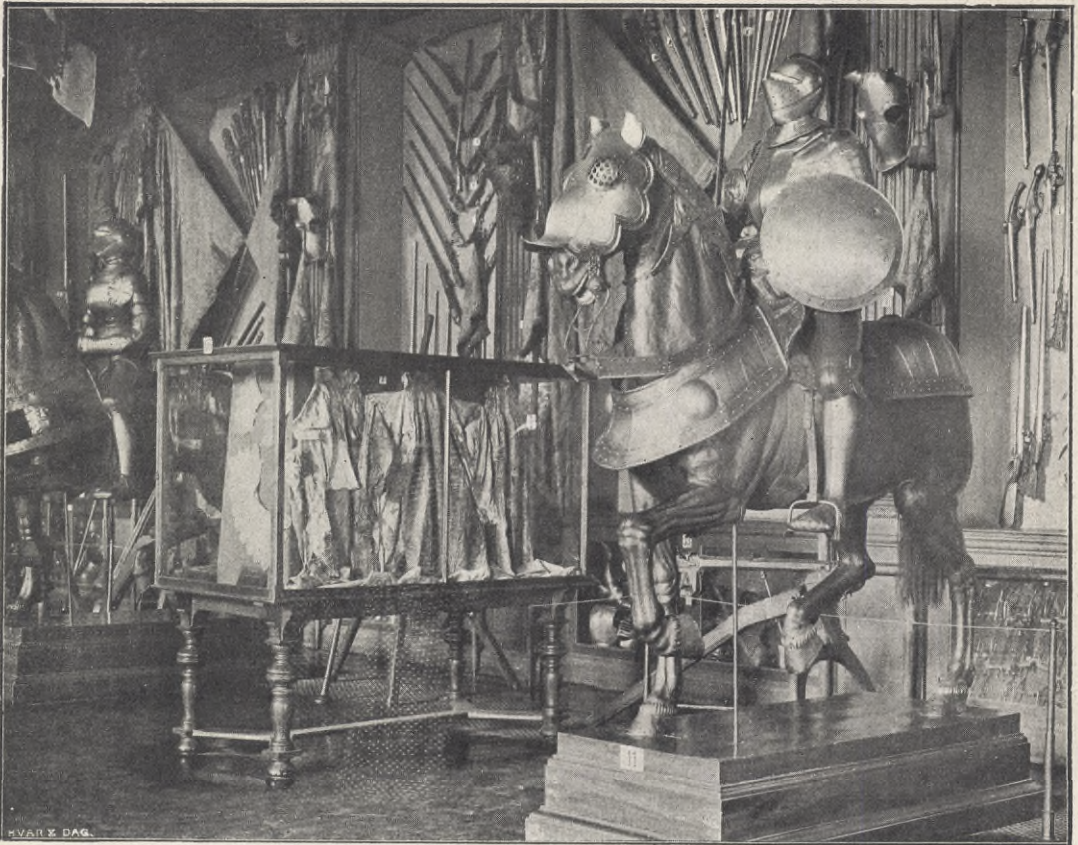
INTERIÖR FRÅN LIVRUSTKAMMAREN: Vi påpeka särskildt de å bilden numrerade n:r 1 GUSTAF II ADOLFS HÄST i slaget vid Lützen. N:r 2. RYTTERIFANA. (Den enda från Gustaf II Adolfs tid bevarade fanan, förfärdigad 1626). N:r 3. CARL IX's PRAKTRUSTNING, förfärdigad i Nürnberg af Heinrich Knapf. N:r 4. RUSTNING, antagl. använd af Erik XIV i tornärspelet vid hans kröning, gjord i Nürnberg af Kuntz Lochner.

Stockholms slott karaktär af historisk samling. Äfven kronans vapensamling, arsenalen, förvarades i äldre tider på Stockholms slott. År 1691 öfverfördes vapensamlingen, som en tid förvarats i "drottning Kristinas lusthus vid St Jakob" (nuvarande landtmäterikontoret), till det kort förut till kronan reducerade de la Gardieska palatset Makalös — beläget vid Karl XII:s torg — som från denna tid kallades Arsenalen. Äfven Livrustkammaren öfverflyttades, fastän man icke vet bestämdt när, till Arsenalen. De båda samlingarne, som voro uppställda mot hvarandra, omfattade i Arsenalen hufvudsakligen de äldre rustningarne och troféerna, medan Livrustkammaren utgjordes af våra konungars krigs- och jaktvapen, dräkter, som buro spår af erhållna blesyrer, krönings- och begrafningsfanor, sadlar och schabrak, m. m.

Då Arsenalen 1793 blef Dramatisk teater, flyttades dessa samlingar till Fredrikshof och därifrån 1803, då detta slott blef kasern åt Svea lifgarde, till vauxhallbyggnaden i Kungsträdgården. Härifrån fördes 1817 alla troféerna jämte de s. k. historiska rustningarne till Ridderholmskyrkan, och 1823 flyttades återstoden af samlingarne till den s. k. Confidencen vid Ulriksdal, där de kvarblevo till 1850. Under de närmast följande åren hopsamlades i en särskild lokal i Arfurstens palats resterna af den på flera håll spridda Livrustkammaren och samtidigt förenades därmed den k. kläd-kammaren, med dräkter fr. o. m. Gustaf II Adolfs

FRÅN LIVRUSTKAMMAREN: Till vänster BÖSSOR FRÅN 1500-talet ur Gustaf II Adolfs rustkammare. Till höger HJULLÄS-BÖSSOR. I midten BARDISAN, gjord för Carl XII's drabanter, då han var kronprins, af Kohl, den tidens förnämsta etsare.

FRÅN LIFRUSTKAMMAREN: GUSTAF VASAS RUSTNING, daterad 1540, antagligen gjord i Augsburg. I skåpet Gustaf II Adolfs underkläder och kragar, som han bar i slaget vid Lützen.

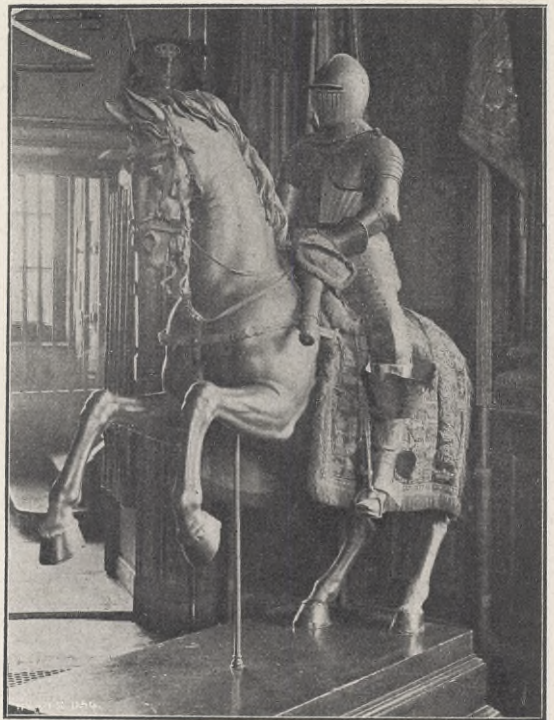
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöström. Öbg.

till våra dagar, som dittills förvarats på k. slottet. Samlingen ökades efter hand betydligt. 1856 fick Lifruskammaren emellertid flytta till Brunkebergs hotell, men fick 1865 plats i Nationalmuseum, där den också ansevärt ökades, framförallt genom Carl XV:s vapensamling, 1,267 pjäser, som 1873 genom testamente tillföll svenska staten. Och slutligen flyttades Lifruskammaren 1884 till slottets nordöstra flygel, till de lokaler som förut disponerats af k. biblioteket och Stenmuseum.

Samlingarne, som omfatta mellan 5- och 6,000 nummer, ha sin största betydelse som en svensk historisk samling. Detta gäller närmast om vapensamlingen, som ur vapenhistorisk synpunkt har stora luckor, men dock upptar enstaka praktstycken af alla yppersta beskaften. Ett sådant är Carl IX:s rustning, ett mästerverk af stålbeslag, äfvensom en något äldre riddarrustning, hvars ornering torde vara enastående.

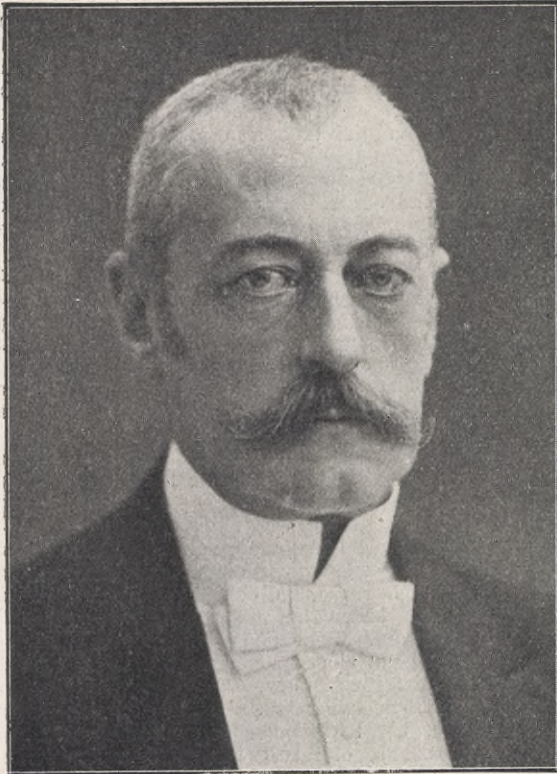
Största intresset, åtminstone för vanliga turister, har nog kostymsamlingen, f. d. kungliga klädskammaren. Dess äldsta beståndsdel utgöres af Carl IX:s kröningmantel, och alla senare regenter äro där representerade. Man kan här af få en ganska fullständig bild af klädedräktens utveckling från början af 1600-talet till mitten af det senaste århundradet.

Med samlingen ha också införlifvats den k. sadelkammaren och galavagnarne från slutet af 1600- och 1700-talen. En i Paris 1699 utförd galavagn torde vara det vackraste exemplar i gemen, som är känt.

FRÅN LIFRUSTKAMMAREN: RUSTNING OCH SÄDEL använd af Carl XI som barn. Hästen är Gustaf III:s »voltige» häst (gunghäst).

Kliché: Bengt Sjöström.

WALDECK-ROUSSEAU. †

Kliché: Bengt Silfverparre.

Det har kommit en ljusning på ovädershimlen. Ryska folket har fått det budskapet, att dess kajsarinna gifvit en tronföljare lifvet. Ryktet vill genast veta, att denna händelse skulle betyda detsamma som att Ryssland äntligen skall få en konstitution. I så fall vore den ju dubbelt lycklig. Särskildt är emellertid den sympatiska, tungt prövade unga furstinnan att lyckönska. Ty sedan nu kajsarhuset fått sin högsta önskan uppfylld, kan en fanatisk vidskepelse icke längre tillägga kajsarinnan någon obestämd "skuld".

* * *

Pierre Marie Ernest Waldeck-Rousseau, Frankrikes mest entusiastiske republi-

KÄJSARINNAN ALEXANDRA AF RYSSLAND.

Kliché: Bengt Silfverparre.

kan efter Gambetta, har den 10 augusti aflidit efter en på honom företagen svår operation. Den aflidne hade på sista tiden varit mycket sjuklig, och dödsbudet kom därför icke oväntadt. Waldeck-Rousseau är ett af de namn som i den modärna franska politiken ådragit sig den mesta uppmärksamheten. Och med sin kraftiga vilja, sin lugna självbehärskning och sin förståndsskärpa, har det varit en uteslutande värdig roll han spelat som styrande statsman i republiken.

Hans mest betydande politiska handling är för- eningslagen af år 1901, hvilken ställde de religiösa ordnarna, som bedrefvo ett statens säkerhet underminerande arbete, under välbehöflig statskontroll.

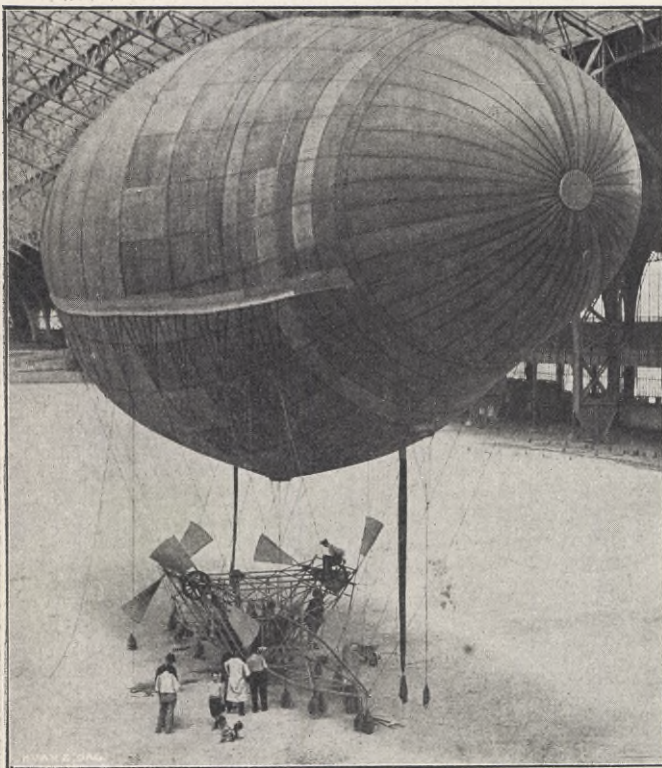
Waldeck-Rousseau var född i Nantes d. 2 dec. 1846. Han studerade till advokat, invaldes vid 33 års ålder i deputeradekammaren, och blef 35 år gammal inrikesminister i Gambettas kortvariga "stora" ministär. I Ferrys kabinett innehade han därefter samma post, men drog sig sedan tillbaka från den politiska valplatsen, tills han 1899 blef premiärminister. Från 02 har han endast sällan låtit offentligt tala om sig

SVENSK SÅNGERSKA.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Fröken ELSA MEYER, den unga Göteborgssångerskan, som ådragit sig uppmärksamhet vid konserter å västkusten.

LUFTSKEPPSPROBLEMET.

Den franska ballongen "La ville de St Mandé" vid luftseglingstävlingen i St Louis. Luftskeppet har 4 propellrar och föres af areonauten P. Dartois. Det är konstrueradt af Francois Contour.

Kliché: Bengt Silfverparre.

MATHILDA LANGLET.

*Ja, Sörmland är ett härligt
Ett blomstrande land,
Af Mälarsvågors krusadt,
Som af ett ljusblått band;
Där stod en gång min vagg,
Där skall mitt lif förgå,
Och där, vill Gud, skall
bäddas
En gång min graf också.*

Mathilda Langlet.

*

För den, som hållit den bortgångne kär, kommer hvarje dödsbud oväntadt, äfven om en vacklande hälsa och en framskriden ålder länge låtit oss ana ett slutligt afgörande. Vi veta ju, att dessa omständigheter kunna tänjas ut år efter år, att den sköra lifstråden kan spinnas längre och längre. Så hoppas vi då och hoppas, tills det obevekliga korskrönta budskapet kommer med sin isande kyla och sin hjälplösa beklämning.

* * *

Det var ett ljusst och lyckligt, men därjämte — hvad som väl väger tyngst i vågskålen — ett arbetsfyllt, välsignelsebringande, i yttre som inre mening harmoniskt lefnadslopp som lyktades, då Mathilda Langlet den 7 aug. afled på sin egendom i Sörmland.

I samband med dödsfallet har dagsprässen redan bringat oss så utförliga biografiska notiser, att ett återuppreparande däraf är öfverflödigt.

Någon kvinnosakens hårdhänta banérförare blef hon aldrig, och den moderna feminismens trosbekännelse eftersade hon icke. Ehuru ingalunda oberörd af

politiska intressen, var det likvisst familjens sfär som stod henne närmast så i lifvet som i dikten. Och när hon riktade blicken på företeelserna därute, var hennes operationsbasis likvisst städe hemmets. "Tidsströmningar belysta från hemmets härd" är den betecknande titel hon gifvit ett af sina större litterära arbeten.

I sina bägge mycket lästa böcker "Vi och våra söner" samt "Husmodern i staden och på landet" är det äfvenledes dessa rön, åt hvilka hon gifvit uttryck, med författarinnsans fångslande stil tolkande den erfarna husmoderns vederhäftighet.

För öfrigt har hon de sista åren mest sysslat med öfersättningar. Arbetet var hennes lifslust, och med den kännedom jag ägde om henne tror jag mig ej öfverdriva om jag säger, att det var vid skrifbordet hon slumrade in i dödens sömn. —

Nu är det sorg på hennes vackra, glada Speteby Hall, och de blågula färgerna på dess torn fladdra på half stång.

De små barnbarnen hafva lämnat sina lekar och sitta tysta och allvarliga. Ty man har sagt dem, att farmor gått bort och aldrig, aldrig kommer åter.

Veiko och Kosack vända hufvudena i sina spiltor efter den goda matmodern, som alltid hade något vänligt ord, något ömt intresse för sina favoriter. Men de få ej se henne mera, och de veta ej hvad den blomstersirade kistan innesluter som de draga till Lerbo kyrkogård. Tom, den kloke, stråhårige pinchern, har glömt alla sina konster och tassar oroligt omkring i de tysta rummen.

Och därinne hvilar hon så stilla efter den långa arbetsdagen, kär i hägkomst för en hvar som kände henne en smula, oförgätlig för alla dem som stodo henne nära. Ty hvad hälst hon utträttade med sin trägna panna, står det dock fast, att hennes egen lefnad var hennes allra bästa bok!...

Mari Mihi.

KVINNLIG MÄSTERSKYTT.

Friherrinnan Elisabeth Klingspor, f. von Rosen, på Näsby i Södermanland, medlem i det från senaste striden om Göteborgspokalen särskildt bekanta Bogsta skyttegille, har förvärfvat den för en svensk kvinna hittills unika utmärkelsen af statens skyttemärke i guld.

VÅRT HÖGRE ARMÉBEFÄL.

G. A. NYBLÆUS.
Öfverste och sekundchef för
Lifregementets husarer.

H. W. LEUHUSEN.
Afgående sekundchef för Lifreg. husarer.

Afsked har enligt begäran beviljats öfversten och sekundchefen för Lifregementets Husarer, friherre *Carl Herman Wilhelm Leuhusen*, och har till hans efterträdare utnämnts och förordnats öfverstelöjtnanten vid Skånska Dragonregementet, *Gustaf Adolf Nyblæus*. F. d. öfversten, friherre Leuhusen är född 41, kom i krigstjänst 58, blef öfverste i armén 92 samt vid Lifregementets husarregte 93. Öfverste Nyblæus är född 53, underlöjtnant 74, öfverstelöjtnant 02, samt sedan 97 adjutant hos hertigen af Närke.

Kitchi - Bengt Sjöförsparre.
FRIHERRINNAN E. KLINGSPOR.

Rysk-japanska kriget fångslar ännu genom de dramatiska situationer, hvarti det förlöper, och de komplikationer, hvartill det leder, ännu efter ett halft års varaktighet i lika hög grad som någonsin hela världens intresse. Från krigsskådeplatsen, där de spännande tilldragelserna aflösa hvarandra, äro vi alltjämt i tillfälle att meddela bilder. Dessa bilder äro *aldrig* reproducerade efter utländska tidningar och aldrig i någon mening "gjorda", utan alltid tagna direkt efter verklighetsfotografier.

BANKETT GIFVEN AF GENERAL KUROPATKIN i Liaojang den 3 juli till ära för kinesiske generalen Girin.
EN TYPISK JAPANESISK KAVALLERIST i krigsutrustning.
JAPANESISKA SOLDATER mottaga sina sommaruniformer i Föngwangcheng.

Kildet: Kem. A.-B. Bengt Sjööersparre Sthm.—Gbg.

EN VARM DAG VID CAMP VERDE.

Ett Amerikaminne. För HVAR 8 DAG af Ludvig Norman.

Solen brände het på den gulröda sanden, som mildtals sträckte sig omkring det lilla soldatlägret i Camp Verde i Arizona, så att till och med kaktusarne, som växte så ymnigt i detta ökenartade land, och som eljest trots ihållande torra voro så friska och saftiga, tycktes lida af värmen och smäktande sloka sina tjocka blad.

Hvar och en af de tio man, som utgjorde hela garnisonen i denna ödsliga frontierstation, hade med begärlighet uppsökt den allra minsta skugga, och lågo, sålunda skyddade för de brännande solstrålarne, försjunkna i ett tillstånd af däsigt halvdvala.

Själj hade jag, jämte en annan kamrat vid namn Olde, slagit mig ner bakom garnisonens vedförråd, som bestod af en mängd i hög uppstaplade grenar af ceder- och sycamoreträd, hvilkas hemforslande från den närliggande Copper Canon utgjorde en af våra mest ansträngande plikter.

Medan vi lågo i skydd för solen och under tystnad betraktade det omgivande landskapet, förde dess vilda enslighet mina tankar tillbaka till den tid, då rödskinnens tjut manade de få "settlers", som här sökte sin lycka, att ladda reffelbössan och bereda sig att i värsta fall dö en ohygglig död för sin djärfhet att inkräkta på den röde vildens område.

Hvilket härligt land för indianerna! Hemlighetsfulla villebrädsrika skogar, omväxlande med prärieland, sandöknar och berg af de mest fantastiska formationer, bildade en natur så egendomlig och storlagen i sin ödsliga stillhet att det tycktes mig, som om människans påstådda herravälde öfver naturen var endast tomt, meningslöst pladder. Och hvilket stort värde rödskinnen satte på att vara härskare i detta land, hvars ofantliga utsträckning stordes af hvarken gärdesgårdar eller landsvägar, utvisar tillfullo garnisonsarkivet i Whipple, där till hägkomst för eftervärlden finnas förvarade samtida beskrifningar öfver ursinniga strider som utkämpats af de vilda apacherna, då de försvarade sitt område mot de hvite eröfrarne.

Här hade i senare tider Camp Verde blifvit anlagdt, såsom ett permanent läger för flera kompanier soldater, som höllos i ständig vaktjänst för att stäffa indianernas mordlust mot de mer och mer på deras område inkräktande hvite. — Men det var på den tiden.

Sedan dess har landet blifvit uppmätt, hvarje indianstam har fått sig anvisad sitt särskilda jordområde att vistas på, och de få nybyggare, som numera trotsa hettan och torkan, hafva inga andra fiender än för deras jodbruk något motiga klimatförhållanden.

Camp Verde såsom militärstation blef slutligen af ingen nytta, ty sedan indianerna blifvit kufvade och därpå förflyttade till sina längre söderut belägna reservationer, indrogs äfven soldatbevakningen, och som närmaste grannskapet för öfrigt är mindre lämpligt för åkerbruk, äro några svartmuskiga mexikanare, halfvilda mestizer eller en och annan mager och ängslig guldgräfvare de enda mänskliga varelser, som numera förra sig dit.

Men där funnos sedan välmaktsdagarne några amerikanska guvernementet tillhöriga hus, en mängd telegrafstolpar af järn, och ett förråd diverse redskap, som kunde fresta ärligheten hos de vagabonder, som då och då drogo förbi, och som regementscheien ansåg, att tio mans bevakning var nödvändig, för att hindra förskingring af guvernementets egendom, befunno vi oss där, långt borta från all ära och redlighet, fränsedt den vi själfva på myndigheternas vägnar förde med oss.

Vi bodde kasernlikt, alla i ett rum, gjorde nattvakt i tur och ordning och ansträngde för öfrigt vår uppfinningsförmåga till det yttersta för att på så många

sätt som möjligt och så ofta som möjligt afbryta enformigheten i garnisonslivet. Under vanliga förhållanden idkades en mängd lekar och upptåg, eller gick man på ett ströftåg uppåt bergen med reffelbössan på axeln och matsäcken vid sidan, men i dag var det alldeles för hett att göra någonting. Man orkade knappast tänka, där man låg liksom halft afdånad i första bästa skugga som påträffats. Där låg en och försökte draga nytta af en kaktusbuskes torftiga skydd, synbarligen belåten, fast hans ben befunno sig långt ute i det hvita brännande solljuset. Några hade, mindre nogräknadt, strött sig själfva i den rymliga, men obehagligt doftande skuggan under hästskjulet, medan de öfriga vältrade sig på de hårda verandorna.

Trots olikheten i valet af plats för vår siesta, som jag likväl tror, mera berodde på en tillfällighet än en yttring af olika smak, hade vi dock alla gemensamt, att vi plågades af hettan. Alla voro äfven tysta som muren, med undantag af en och annan flåsning, hvilket troligtvis af den fläsande ansågs som en lindring i hettan, då den blef som mest tryckande. För öfrigt var det alldeles för varmt att ge ifrån sig andra lifsytringar, och det enda man kunde göra utan allt för stora ansträngningar var att tänka, och tänkte gjorde vi nog alla, mer eller mindre. Själj låg jag och tänkte på dem där hemma i Sverige, och undrade hur de skulle bete sig, om de som vi hade 120 grader Fahrenheit eller + 49 grader Celsius i skuggan. Därefter sysselsatte jag mig med Camp Verde, indianerna, nybyggarna, prärien och öknen, och slutligen hoppade mina tankar, utan afseende på följd, från det ena till det andra, allt efter som något händelsevis ådrog sig min uppmärksamhet. Så kom jag att tänka på Olde, som delade vedhögens skugga med mig. Han var köpenhamnare, och hade varit i armén omkring fyra år. I rullorna stod han angifven som apotekare, men till mig hade han anförtrott mera af sin lefnads saga än hvad rekryteringsofficeren kunnat leta ut. Hemma

Foto. Kihlbaum, Sundsball

ROSA GRÜNBERG.

Kitché: Bengt Silfverparre.

Vår kända operettsångerska Fröken Rosa Grünberg är i sommar ute på en lyckad turné jämte operettsångaren Carlander. Det nya porträttet visar de konserterade och fru Carlander.

hade han studerat medicin och till stor glädje för ett gammalt modershjärta, som klappade endast för ende sonen, hade han gjort goda framsteg. Men deras lilla panningeförråd minskades jämt, trots den allra största sparsamhet och moderns själförsakelser, och snart måste studierna afbrytas.

Med svidande hjärta hade modern sett huru sonen måste lämna universitetet, och huru han med hjältemodig resignation tog anställning i ett apotek för att lifnära dem båda. Han hade hyst ett svagt hopp, att tack vare sitt arbete, snart se sig iståndsatt att fortsätta sina afbrutna studier, men förtjänsten var liten, och han insåg snart att han, om han fortsatte sålunda, måste uppe hoppet att någonsin kunna förverkliga sina älsklingstankar. Till slut blef det honom outhärdligt att se tiden gå, utan att kunna draga nytta af den, och han beslöt med ens göra en ändring.

Med en liten samlad styfver, hvaraf en del förut lämnats till modern, reste han ifrån henne för att i Amerika med hast få ihop medel, hvilka icke kunde fås hemma utan många års träget arbete och oerhörd sparsamhet. Och hvad skulle det för öfrigt tjäna till att sträfva och spara i många år? Lyckades han till slut att på så vis få ihop tillräckligt med panningar, så vore ju dock tiden förlorad och ändamålet förfeladt.

Det var en svår skillsmessa men afskedets smärta mildrades af hans löften till modern; löften så fulla af lifslust och skimrande hopp. I Amerika skulle han använda sina farmaceutiska kunskaper, och de skulle helt säkert inbringa honom god förtjänst. Och allt hvad han kunde undvara, skulle han sända hem; det blefve ju nära fyra gånger så mycket därhemma. Modern log genom sina tårar och hämtade mod från sonens innerliga tillförsikt. Allt skulle nog ändå bli bra med tiden, hennes Arvid var ju så modig och så god — han måste lyckas.

Och nu låg hennes Arvid bakom vedhögen bredvid mig, tusentals mil från sin mor, en simpel soldat i Amerikanska armén sedan nära fyra år.

Men han hade icke varit overksam. Han hade endast, som så många andra, till slut kommit underfund med att Amerika är icke Amerika, sådant man ser det från Atlantens östra strand. Hans bemödanden hade misslyckats, och hans ungdomliga energi, som så länge varit honom trogen, svek, när motgångar och otur allt för ofta upprepades. Det var en svår misräkning då han drifven af hunger måste taga värfning i armén, men på samma gång som hans kropp fick sin ordentliga näring växte energi och hopp på nytt. Ännu en gång skulle han taga upp stridshandsken mot ödet och slutligen gå segrande ur striden. Soldaterna fingo ju sin aflöning i mynt och dessa blefvo nästan fyra gånger mera, då de sändes hem till Danmark. Visserligen gick det sakta här också, men inte så sakta som i apoteket där hemma. Han hade dessutom på spekulation köpt en kamera, och att det var en bra affär var ju tydligt, ty han hade redan första dagen fått beställningar på fotografier från flera af sina kamrater både i Whipple och Verde.

En stor grön ödla, som helt plötsligt sprang fram öfver sanden, afbröt min tankegång, och synbarligen äfven Arvid Oldes, hvad han än måtte hafva tänkt, ty han knuffade mig i sidan och sade, pekande på ödlan: "Se en så'n en, tror du den där nå'n sin skulle kunna dö af solstygn?"

Men ödlan sprang vidare och försvann bakom en aloëbuske, och min urspårade tankegång spårade in igen. Den tunga tystnaden var dock bruten, och som svar på Oldes uppmaning att se på ödlan, bad jag honom att fotografera mig vid tillfälle. Oldes tankar, som antagligen legat åt samma håll som mina egna, fortsatte också där de afbrötos genom ödlans mellankomst, och han svarade mig därför med lika litet sammanhang mellan fråga och svar, som jag

själf nyss ådagalagt, att han helt nyligen fått bref från sin mor, däri hon med entusiasm uttryckte sina glada förhoppningar om sonens säkra framgång. Han hade skrivit till henne om kameran, och nu var hon så övertygad, att denna skulle blifva medlet för honom att slutligen vinna sitt mål, doktorskransen.

Hans ögon fuktades af tårar, medan han talade med mig om sin mor och hans ansikte lyste af sonlig kärlek, då han ömt och liksom eftertänkande sade: "Jag har en mor jeg". — Ack! jag tyckte han var afundsvärd i detta ögonblick.

Nattens välgörande svalka afbröts af morgonen för att efterföljas af en dag lik gårdagen. Samma molnfria himmel, samma hvitglödgade sol och samma heta ångande sand. Solen steg högre och högre, skuggorna krympte ihop, och värmen blef nästan outhärdlig. Men trots det utmärkta skydd som erbjöds i skuggan bakom vedhögen, tycktes alla liksom med en känsla af vördnad och sorg undvika densamma.

Enformigheten vid Camp Verde hade lidit ett afbrott af lika obehaglig som oväntad art. Detta var anledningen till att de nio man som i dag utgjorde garnisonen uppgåfvo sin vanliga siesta för att på verandan utbyta sina tankar och betraktelser öfver deras f. d. kamrat Arvid Olde, som låg bakom vedhögen, där vakten på morgonen upptäckte honom förblödd, med afskurna handleder. Tillkommen läkare konstaterade själfmord under anfall af morfinförgiftning.

Efter porträtt.

OTERITA.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Oterita heter en förtjusande liten spanjorska, blott sexton år gammal, säges det, som för närvarande dansar i Cirque Moderne å Stockholms Djurgård. Oterita har förut uppträdt i Köpenhamn och Paris och skall i vinter åter till världsstaden vid Seine.

Foto. Jonason. Gbg.

GRUPP AF DELTAGARE I KIRURGMÖTET I GÖTEBORG,

Det är mer än 10 år sedan Nordisk Kirurgisk Förening höll sitt första möte i Göteborg. När föreningen nu den 8—10 aug. för andra gången sammanträdde i sin födelsestad, var det med en erfarenhet, som bekräftade, att de syften föreningen satt sig före — samverkan mellan Nordens kirurger och inbördes tillgodogörande af vunna specialerfarenheter — väsentligen främjats genom dess hittillsvarande verksamhet. Såsom belysande för läkarevetenskapens ställning i de nordiska länderna betonade mötesordföranden, öfverläkaren dr Naumann (X) "huru stolt vår frände i öster fört våra runor med den äran; ty ingen större heder, ingen mera lysande utmärkelse kan af en kirurg vinnas än den, att en döende främling i förlitande ej mindre på hans omutliga rättskänsla än på hans skicklighet bönfaller om hans hjälp."

Till mötet voro en mängd intressanta föredrag anmälda. Viktigast voro säkerligen de meningsutbyten som gjordes rörande den allt allmännare förekommande blindtarmsinflammationen.

FARMACEUTMÖTE.

Centralstyrelsen för Sveriges Farmaceutförbund, hvilket är en sammanslutning af rikets obehörade farmaceuter, höll den 30 och 31 juli sitt årsmöte i Stockholm å Farmaceutiska föreningens lokal.

Många och för apotekarekåren betydelsefulla frågor stodo på dagordningen, såsom arrendefrågan, anläggandet af nya apotek, tekniska bitrådens ställning, m. fl. Ur berättelsen öfver verksamheten under arbetsåret 1903—1904 må framhållas, att genom expeditionen framsställningar skett om inrättandet af flera nya apotek, däribland sex i Stockholm, två i Malmö och ett i Liljeholmen. Full och tacksam ansvarsfrihet beviljades Expeditionen. Till ledamöter i densamma omvaldes enhälligt: apotekaren K. Sjöberg, ordf., apotekare V. Wallqvist, sek., och apotekare S. O. Nyman, kassaförvaltare. I årsmötet deltog samtliga i verksamhet varande åtta kretsar med 20 representanter.

V. W.

Foto. Flodin, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Benqt Sjöfersparre Sthlm—Gbg.

FRÅN DET NYLIGEN HÅLLNA FARMACEUTMÖTET I STOCKHOLM.

SJETTE MÖTE I GÖTEBORG.

TAGEN VID EN GEMENSAM UTFÄRD TILL STYRSÖ HAFSBAD.

Kliché: Kem. A.-B. *Benot Sjöfrorsparre Sthlm—Gbg.*

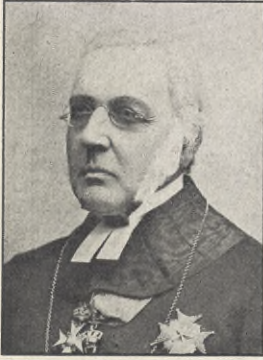
SKOGSMANNAMÖTE.

Foto. Borgstedt. Vadstena

Kliché: Kem. A.-B. *Benot Sjöfrorsparre Sthlm—Gbg.*

FRÅN SÖDERMANLANDS-ÖSTERGÖTLANDS SKOGSMANNAFÖRBUNDS NYLIGEN HÅLLNA MÖTE I VADSTENA OCH Å OMBERG.

C. H. RUNDGREN.

Den 12 augusti fyllde biskopen i Karlstad, Claes Herman Rundgren 85 år. Vi hänvisa till utförlig biografi i H. S. D. Nr 14, 4:de årg.

D. BERGENDAHL.

Till prof. i zoologi vid Lunds universitet har blifvit utn. e. o. prof. i jämförande anatomi, David Bergendahl. F. 55, stud. 74, fil. kand. 77, fil. lic. 82, fil. dr. 84. Doc. i botanik 83; i zoologi 86, e. o. prof. i jämf. anat. 94. Ann. 03 af Mat. naturvet. sekt. vid Lunds univ. att utan ansökan utn. till prof. i zoologi.

K. O. HEDÉN.

Kyrkoherden i Össeby Garn, Karl Oscar Hedén, fyllde den 7 aug. 60 år. V. adj. vid Strängnäs högre elementarläroverk 66-69, förste lärare vid Frimur.-barnhuset i Stockholm 72, pastor vid Långholmen 73, kyrkoherde i Tegelsnorra 79, i Össeby-Garn 83.

R. G. A. ÖHNELL.

50 år fyllde den 11 aug. rådmanen Richard Gustaf Axel Öhnell i Stockholm, sedan 11 år stadfullmäktig och en af huvudstadens mest energiske kommunalmän. Ö. har tagit synnerligen verksam del i arbetet för ästadskommandet af nytt rådhus i Stockholm.

A. RUDENSCHÖLD.

F. d. öfversten och chefen för Bohusläns regemente, greve Axel Rudenschöld å Leckö kungsgård, fyllde den 9 augusti 75 år.

A. C. F. FLORMAN.

Regementsveterinären vid Kronprinsens husarregemente, Arvid Carl Fredrik Florman, fyllde den 9 aug. 60 år.

TH. J. DYRSSEN.

Öfversten och chefen för Vendes artilleriregemente Thede Julius Dyrssen, fyllde den 9 augusti 55 år.

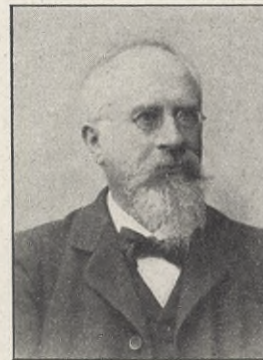
Å. HASSLER.

Kyrkoherden i Kyrkheddinge, Åke Hassler, fyllde den 5 aug. 50 år. Stud. 76, fil. kand. 79, teol. kand. 85, v. lektor i Norrköping 86-87, t. f. rektor i Vadsena 87-91, lektor i Örebro 90. Kyrkoherde i Kyrkheddinge 97.

G. J. KLINGSPOR.

Kaptinen i K. Flottans Reserv, Gerhard Justin Klingspor, fyllde den 10 augusti 75 år.

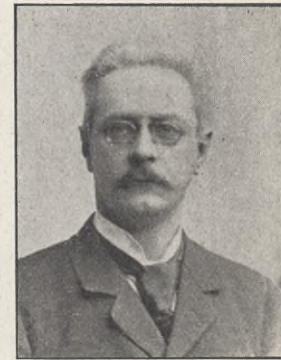
A. A. W. LUND.

Läroverksadjunkten i Västervik, fil. doktor Anders Axel Wilhelm Lund, fyllde den 8 aug. 65 år.

J. G. HAZÉN.

Kontraktsposten i Västbo, Johannes Gustaf Hazén, fyllde den 10 aug. 55 år. Stud. 70, past.-ex. 82, komminister i Bredaryd 77, kyrkoherde i Forsheda 87, kontraktsprost i Västbo 93. Sedan 94 ledamot af riksdagens 2:a kammare.

E. SEDERHOLM.

Till fiskal i medicinalstyrelsen har utnämmts docenten i dermatologi vid Karolinska institutet med doktor Edvard Sederholm, född 57.

PORTRÄTTGALLERI

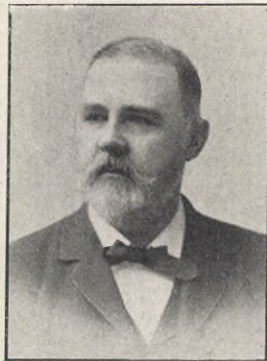
F. CEDERBORGH. †

Den 5 aug. afled i Stockholm f. statsagronomen Fredrik Cederborgh, född 27. Tog afsked 55 som löjtnant vid a. lifgardet. Utnämndes 89 af Landtbr.-akad. till instruktör i bosk-sköts. m. m. för hela landet. Förf. till popul. arbet. i facket. Med C. utdog på manssidan d. sedan 1700-tal. bekanta släkt. Cederborgh

C. E. TÖHRNQUIST. †

Rådmanen i Köping, Carl Edvard Töhrnquist, afled den 6 aug. vid 72 års ålder. T. var en å sin ort i allmänna värf mångbetrodd man, till 99 Köpmannaföreningens ombud.

G. ALMQUIST. †

Kommissarien för Sabbatsbergs sjukhus, Gustaf Almquist, afled d. 6 augusti vid 58 års ålder.

C. A. WESTERLING. †

Den 8 aug. afled i Stockholm, kaptenen vid fortifikationen Carl Ossian Westerling, 48 år gammal. Underlöjtnant 77, löjtnant 83 och kapten 84. Adjutant i fortifikationsdepartementets militärbyrå.

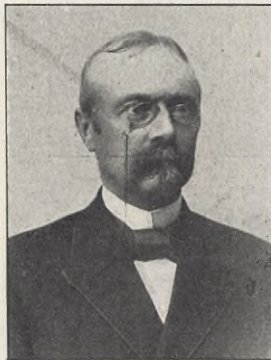
F. G. MÜLLER. †

F. hamnkamereraren i Helsingborg, Frans Gottlieb Müller, afled därstädes den 30 juli 83 år gammal. M. deltog på sin tid verksamt i stadens allmänna intressen.

P. A. HOLMBERG. †

Den 24 juli afled i Arboga, grosshandlaren Per August Holmberg vid 72 års ålder.

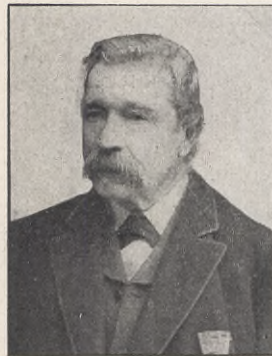
A. W. THORÉN. †

Öfverläkaren vid Jönköpings läns-lasarett, med. lic. Adolf Wilhelm Thorén, afled d. 7 aug. Född 52, stud. 72, med. lic. 82, lasarettsläkare i Oscarhamn 84 och i Jönköping 93. Thorén deltog som uppbördsläkare i korvetten Gefles Medelhafsexp. 80—81 och i kanonbåten Urds Spetsbergsexpedition 82.

J. APELGRÉN. †

Den 26 juli afled i Stockholm, grosshandlaren John Apelgrén, 35 år gammal. A. bildade för några år sedan Hummersbergs mek. stenhuggeriaktiebolag och var dess verkst. direktör.

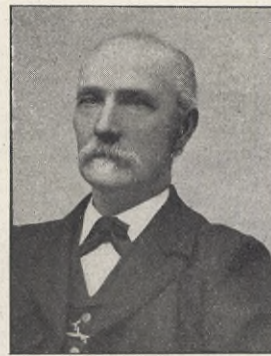
C. S. P. FLACH. †

Hufvudmannen för adliga ätten Flach, f. d. fanjunkaren Carl Samuel Philip Flach, afled den 8 aug. 86 år gammal.

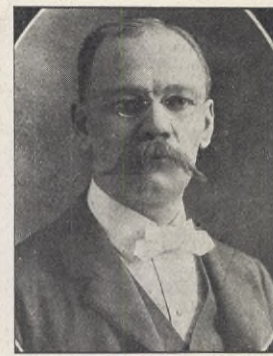
C. F. ZETTERBERG. †

Den 5 augusti afled grosshandlaren i Stockholm, Carl Fredrik Zetterberg 69 år gammal. Innehade firman Lundell & Zetterberg.

C. F. L. BRUNO. †

F. d. kronofogden i Varbergs fögderi Carl Fredrik Leopold Bruno, afled den 8 augusti, 66 år gammal. Ledamot af Varbergs stadsfullmäktige Innehade B. ett antal kommunala förtroendeuppdrag.

G. E. LINDER. †

Grosshandlaren i Stockholm Gustaf Emil Linder afled den 31 juli vid 44 års ålder.

VIGELAND OCH HANS ABEL-MONUMENT.

Foto. Lier, Kristiania.

GUSTAF VIGELAND.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Gustaf Vigeland, den märklige norske skulptören, som nu vid 35 års ålder redan har en c:a 200 verk omfattande produktion bakom sig, var bland dem som deltog i den utlysta täflingen för monument öfver den geniale norske matematikern Abel. Hans förslag refuserades af prisnämnden, men kommer nu genom en Stockholms-mecenats frikostighet att utföras och uppställas på Nationalmuseum.

Och säkert är, att detta monument, så enastående originellt och så hänsynslöst djärf till sin komposition, förtjänade ett bättre öde, än att fäckas af glömskans damm i ett undangömdt atelierhörn. Sägva hvad man vill om Abelmonumentet — och många finnas nog som sätta de briljanta porträttbysterna främst bland

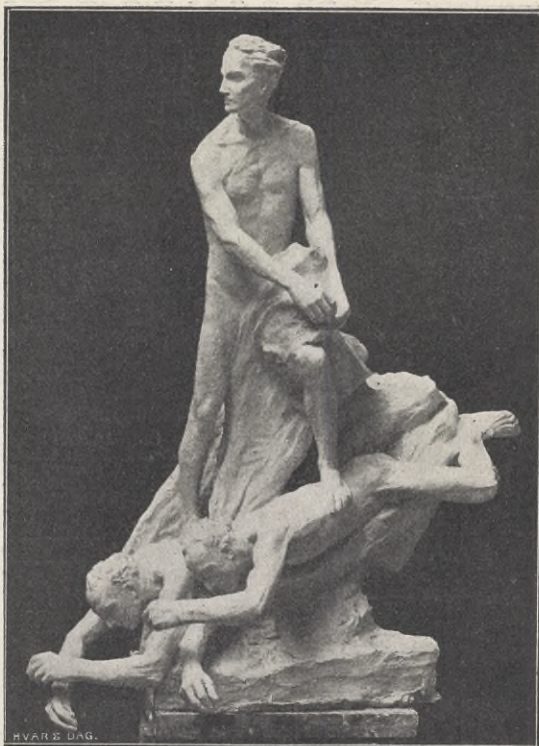

Foto Wæring, Kristiania.

GUSTAF VIGELAND: Monument öfver Niels Henrik Abel.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Vigelands verk — ingen skall kunna förneka, att det är en stor konstnär med en väldig vilja och med väldiga uttrycksmedel som skapat det. Måhända skall det synas många underligt, att de båda genier, som i sitt framsvävande uppbara tankens unge heros, kunna uppfattas såsom trött fallande. Härigenom afvika de mera från det traditionella än genom sin vinglöshet. Men ger å andra sidan icke just detta fallande intuitionen af en oändlighet, där det icke finnes hvarken upp eller ner, där det endast finnes gränslösa möjligheter i alla riktningar? Och se på ynglingen, så stolt han står där, så oförfärad genomträngande han skådar in i den gränslöshet, som sirömmar öfver honom! Nog är det ett härligt monument!

DEN NYA TYPEN FÖR NORRLANDSLOKOMOTIV.

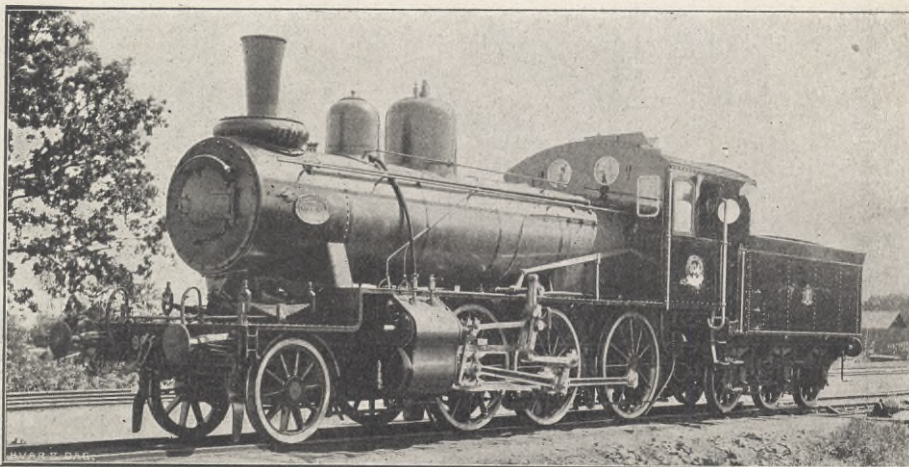
En af H. 8. D:s läsare hade hos red. begärt, att om möjligt i H. 8. D. få se den nya typen för Norrlands lokomotiv afbildad. Då vi antogo att en dylik bild skulle vara af in-

teresse för våra läsare i allmänhet, skyndade vi oss att hos firmen Nydqvist och Holm i Trollhättan, där hittills fem lokomotiv af den nya typen tillverkats, göra framställning om återgifvandet af en bild af desamma. Genom tillmötesgående från nämnda firma, kunna vi i dag meddela både en bild af lokomotivet och följande upplysning om desamma.

Lokomotiven äro afsedda för persontågen genom Norrland, särskildt Lapplands express.

Vid profkörningen mellan Stockholm och Uppsala har ett lokomotiv af denna typ med lätthet framfört ett tåg bestående af 10 bogievagnar med en hastighet af 80 km. i timmen. På grund af att lokomotiven äro sexkopplade och försedda med stor ångpanna, äro desamma äfven an-

vändbara för blandadt tåg och godståg, hvilken omständighet gör typen särskildt lämplig för de Norrlandska trafikförhållanden.

Efter fotograf.

DET NYA NORRLANDSLOKOMOTIVET.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.